

РЕШЕНИЕ

№ 481

гр. Б., 09.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – Б., ТРЕТИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ,

в публично заседание на четиринадесети юли през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Петър Узунов

Членове: Ангелина Бисеркова
Катя Сукалинска

при участието на секретаря Катерина Пелтекова
като разгледа докладваното от Катя Сукалинска Въззивно гражданско дело
№ 20221200500489 по описа за 2022 година

Производството по настоящото в.гр.д.№489/2022г. по описа на Окръжен съд-Б. е образувано по въззивна жалба на адв.Ц.Х., в качеството ѝ на процесуален представител на „К.С.“ ООД, ЕИК ****, седалище и адрес на управление гр.Б., ул.“Д.Г.“ №21, представлявано от управителя М.К.Д., против Решение №906223/28.02.2022г. по гр.д.№435/2021г. по описа на Районен съд-Б., с което е признато за установено по отношение на „К.С.“ ООД, че дължи на „А.Б.“ ЕАД, ЕИК ***, седалище и адрес на управление гр.С., п.к.**, район И., ул.“К.“ №1, представлявано от А.В.Д. – главен изпълнителен директор и М.М. – изпълнителен директор, сумата от общо 1 046.58 лв. главница, представляваща неизпълнение на договорни задължения и съответно издадени счетоводни документи по Договор №504833995 за електронни съобщителни услуги със системен партиден номер М4991698, сключен между „К.С.“ ООД и „А.Б.“ ЕАД за периода от 01.07.2020г. до 01.10.2020г., за които са издадени фактури с номера: фактура №0413781384/01.07.2020г.; фактура №0415337972/03.08.2020г., фактура №0416889164/01.09.2020г. и фактура №553416556/05.07.2020г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК – 23.11.2020г. до окончателното изплащане на дължимото, които суми са предмет на Заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК №909166/25.11.2020г., издадена по ч.гр.д.№2386/2020г. по описа на Районен съд-Б.. С решението съдът е разпределил отговорността за разноси в заповедното и исковото производство.

Във въззивната жалба се оспорват изводите на районния съд за наличие на

валидно облигационно правоотношение между страните по делото, по силата на което да е възникнало задължение за плащане по процесните фактури. Макар първостепенният съд на основание чл.183 от ГПК да е изключил от доказателствата по делото копията на договорите, от които ищцовото дружество черпи правата си, в съдебния си акт бил приел, че съществуването на валидно правоотношение между страните се доказвало от частен документ, представляващ заявление за прекратяване на договор, съдържащ неизгодни за издателя си факти. Според жалбоподателя, позовавайки се на този документ, съдът е заобиколил императивната разпоредба на чл.293, ал.1 от ТЗ, според която за действителността на търговската сделка е необходима писмена форма. Освен това по делото липсвали доказателства това заявление да е достигнало до насрещната страна. Настоява се, че след изтичане на срока на договора, дружеството жалбоподател не само не е изразило писмено воля за продължаване на действието на договора, но е направило изрично изявление за неговото прекратяване. Поради това и издадените след прекратяването на договора фактури били лишени от правно основание. Излагат се правни доводи, че районният съд е приложил материалноправна норма на ЗЕС, която не е действала към момента на изтичане на срока на договора. Изводите на съда противоречали на приетата по делото съдебно-техническа експертиза, от която се установявало, че след 09.04.2020г. достъпът на ответника до предоставяните услуги е бил ограничен. По подробно изложените в жалбата доводи се настоява за отмяна на атакувания съдебен акт като неправилен и незаконосъобразен и отхвърляне на исковата претенция.

В срока по чл.263 от ГПК е подаден отговор на въззивната жалба от насрещната страна, в който същата се оспорва като неоснователна. Ищцовото дружество намира за правилни и обосновани изводите на районния съд за наличието на валидно облигационно правоотношение между страните, по което за процесния период „А.Б.“ ЕАД е доставило на ответника заявените услуги в обем съответстващ на договора. До настоящата инстанция е отправено искане да отхвърли въззивната жалба като неоснователна и да потвърди атакувания съдебен акт.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от упълномощен адвокат, който изразява становище по съществуването на спора и моли за присъждане на разноските в производството.

Въззиваемата страна, редовно призована, не изпраща представител в съдебно заседание.

Настоящата съдебна инстанция намира, че въззивната жалба е редовна и допустима, подадена е в срока по чл.259, ал.1 от ГПК от легитимирана страна с правен интерес от обжалване.

Окръжен съд-Б., след като съобрази материалите по делото, становищата на страните и разпоредбите на закона, намира следното:

Производството по гр.д.№435/2021г. по описа на Районен съд-Б. е образувано по искова молба на „А.Б.“ ЕАД против „К.С.“ ООД за признаване за установено на основание чл.422 във вр. с чл.415 от ГПК, че ответникът дължи на ищеца сумата от общо 1 046.58 лв. по Договор №504833995 за електронни съобщителни услуги със системен партиден номер М4991698, представляваща сума за месечни абонаментни такси и ползвани услуги

В исковата молба се твърди, че между „А.Б.“ ЕАД /предишно наименование „М.“ ЕАД/ и „К.С.“ ООД бил сключен Договор №504833995 за

електронни съобщителни услуги със системен партиден номер М4991698 от 01.06.2016г. Към посочения договор било сключено Приложение №1/01.06.2016г. за ползване на тарифни планове за мобилна телефонна услуга за срок от 2 години, като за целта бил активиран телефонен номер 0889906482 с тарифен план „М. бизнес безкрай 70“ с месечна абонаментна такса от 70 лв. без ДДС. Към договора било сключено и Приложение №1/08.05.2018г. за ползване на тарифни планове за мобилна телефонна услуга за срок от 2 години, като за целта били активирани телефонни номера 0884632090 и 0884447576 с тарифен план „М. бизнес без край 70“ с месечна абонаментна такса от 70 лв. без ДДС за всеки от мобилните номера. Твърди, че са периода от 28.05.2020г. до 27.08.2020г. ищецът „А.Б.“ ЕАД е изпълнил задълженията си по Договор №504833995, но въпреки това ответникът не е заплатил цената на месечните абонаментни такси и цената на ползваните електронни съобщителни услуги за отчетения период от 28.05.2020г. до 27.08.2020г., за които били издадени фактури с номера: №0413781384/01.07.2020г. за сумата от 371.72 лв.; фактура №0415337972/03.08.2020г. за сумата от 350 лв., фактура №0416889164/01.09.2020г. за сумата от 323.93 лв. Поради натрупаните просрочени задължения дружеството било начислило 2 лв. в сметка №553416556/05.07.2020г., представляващи обезщетение за обработка на просрочени задължения съгласно т.27.1 от Общите условия и съгласно ценовата листа на дружеството. Сочи се, че общо дължимата сума по процесните фактури ищецът иницирал производство по чл.410 от ГПК, в рамките на което ответникът подал възражение срещу издадената заповед за изпълнение.

Препис от отговора на исковата молба е връчен на ответника „К.С.“ ООД на 30.03.2021г. В законоустановения срок по чл.131 от ГПК е подаден отговор на исковата молба. В отговора исковата претенция се оспорва като неоснователна по съображения, че процесният период от 28.05.2020г. до 27.08.2020г., за който се претендира вземането, е извън срока на действие договора, който не бил продължаван. Оспорва се за същия период на ответника да са предоставени далекосъобщителни услуги. Направено е възражение за пог.ване на вземането по давност.

От анализа на приобщените пред първата инстанция доказателства, се установява следната фактическа обстановка:

По делото са представени 3 бр. фактури и 1 бр. Сметка, издадени в периода от 01.07.2020г. до 01.10.2020г. за дължими задължения от абоната „К.С.“ ООД на мобилния оператор „А.Б.“ ЕАД по Договор №М4991698, както следва: Фактура №0413781384/01.07.2020г. с период на фактуриране 28.05.2020г. – 27.06.2020г. за сумата от 371.62 лв. с ДДС, включваща 210 лв. месечни абонаментни такси, 97.61 лв. таксувано потребление /за разговори, интернет, съобщения и др./, споделени такси и отстъпки – 2.07 лв. и 61.94 лв. ДДС, с краен срок за плащане 31.07.2020г.; Фактура №0415337972/03.08.2020г. с период на фактуриране 28.06.2020г. – 27.07.2020г. за сумата от 350 лв. с ДДС, включваща 210 лв. месечни абонаментни такси и 81.67 лв. таксувано потребление /за разговори, интернет, съобщения и др./ и 58.33 лв. ДДС, с краен срок за плащане 02.09.2020г.; Фактура №0416889164/01.09.2020г. с период на фактуриране 28.07.2020г. – 27.08.2020г. за сумата от 323.93 лв. с ДДС, включваща 210 лв. месечни

абонаментни такси, споделени такси и отстъпки – 59.94 лв. и 53.99 лв. ДДС, с краен срок за плащане 01.10.2020г.; Сметка №0553416556/05.07.2020г. за сумата от 2 лв. – обезщетение за обработка на просрочени задължения.

Ответното дружество е представило като доказателство по делото Заявление за прекратяване на договор от М.К.Д. като управител на „К.С.“ ООД. В същото е заявено желание да бъде прекратен Договор №М4991698 за номера 0889906482, 0884632090 и 0884447576, считано от 01.10.2020г. Заявлението е подписано и подпечатано от заявителя в качеството на абонат по договора, като е отразено, че е подписано на 01.10.2020г. Липсва поставен входящ номер с дата на заявлението.

Представена е кореспонденция по имейл – писмо от 25.10.2020г. на А. Х., представител на „А.Б.“ ЕАД, с което уведомява Е.Н. /служител в дружеството „ЮМД“ ЕООД, което извършва счетоводното обслужване на „К.С.“ ООД/, че докато не бъдат изплатени дължимите суми по издадените фактури, не може да входираща молбата за спиране.

От заключението на допуснатата и назначена пред първата инстанция съдебно-техническа експертиза, изготвена от вещото лице инж.Т.Т., се установява следното: В софтуерната система на „А.Б.“ ЕАД съществува договор с „К.С.“ ООД за процесния период от 28.05.2020г. до 27.08.2020г., който е с клиентки номер „ID на клиент“ 504833995. „А.Б.“ ЕАД е предоставило на „К.С.“ ООД като услуга 3 бр. мобилни номера – 0889906482, 0884632090 и 0884447576. Вещото лице е обяснило, че при статус „Active“ – всички услуги по договора са активни и предоставени от оператора, а при статус „active to suspended“ – са ограничени само изходящите повиквания, но услугите за достъп до мрежата отново са предоставени от оператора. На 09.04.2019г. услугите са били променени от статус „active“ на статус „active to suspended“, т.е. услугите са били ограничени за изходящите повиквания, но услугите за достъп до мрежата са били предоставени. Видно от билинг системата на оператора, по фактура №413781384/01.07.2020г. и фактура №0415337972/03.08.2020г. са били предоставени мобилни услуги и е отчетено входящо и изходящо потребление, което е графично отразено на фиг.8 и фиг.9 – входящи sms роуминг, мобилен интернет роуминг, входящи и изходящи разговори в роуминг, като са начислени суми за мобилен интернет в роуминг. По фактура №0416889164/01.09.2020г. няма начислено потребление, но това не значи, че не са осъществени входящи обаждания, т.е. били предоставени мобилни услуги.

От изготвената по делото съдебно-счетоводна експертиза от вещото лице С.Т. се установява следното: Фактурираните задължения по Фактура №0413781384/01.07.2020г. включват: 210 лв. за такси по тарифен план „Бизнес безкрай 70“ за 3 мобилни номера по 70 лв.; 97.61 лв. – мобилен интернет извън ЕС, като сумата е начислена за мобилен номер 0884632090 – в Справка №3 на експертизата са отразени данните за трафика и калкулираната цена; 2.07 лв. – споделени такси и отстъпки, която представлявала такса за повторно включване на абонат. Фактурираните задължения по Фактура №0415337792/03.08.2020г. включват: 210 лв. за такси по тарифен план „Бизнес безкрай 70“ за 3 мобилни номера по 70 лв.; 81.67 лв. – мобилен интернет извън ЕС, като сумата е начислена за мобилен номер 0884632090 – в Справка №5 на експертизата са отразени данните за трафика и калкулираната цена. Фактурираните задължения по Фактура №0416889164/01.09.2020г.

включват: 210 лв. за такси по тарифен план „Бизнес безкрай 70“ за 3 мобилни номера по 70 лв.; 54.94 лв. – споделени такси и отстъпки, която сума представлява такса за събиране на дължимите суми от 8% от незаплатените просрочени задължения по следните фактури - Фактура №412212604/02.06.2020г. на стойност 376.54 лв. /8% - 30.13 лв./; Фактура №413781384/01.07.2020г. на стойност 371.62 лв. /8 % - 29.73 лв./ и Сметка №0553416556/05.07.2020г. за неплатен остатък след плащане от 1.03 лв. /8 % - 0.08 лв./. По Сметка №0553416556/05.07.2020г. на обща стойност 2 лв. ищецът претендира сумата от 1.03 лв., след частично погА.ване на 0.97 лв. Общият размер на вземанията на ищеца срещу ответника по описаните 3 бр. фактури и 1 бр. сметка възлиза на сумата от 1 046.58 лв.

Вещото лице е дало заключение, че в счетоводството на ответника осчетоводените и включените в дневници покупки по ЗДДС фактури, издадени от ищеца през 2020г. са в размер на: данъчна основа – 2 549.23 лв.; ДДС – 509.84 лв. и фактурна стойност 3 059.07 лв. Същите са представени в табличен вид в Справка №9, видно от която за 2020г. ответникът е осчетоводил 9 бр. фактури, издадени от ищеца за периода от 03.02.2020г. до 02.11.2020г. Сред осчетоводените фактури са и процесните по делото 3 фактури - фактура №0413781384/01.07.2020г.; фактура №0415337972/03.08.2020г., фактура №0416889164/01.09.2020г., които са осчетоводени и включени в дневниците за покупки по ДДС за месец октомври 2020г.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Съгласно разпоредбата на чл.269 от ГПК въззивната инстанция се произна. служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната част. По останалите въпроси съдът е ограничен от посоченото в жалбата.

Настоящият съдебен състав счита, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо.

Първостепенният съд е приел, че между ищцовото дружество „А.Б.“ АД от една страна, в качеството на оператор и ответното дружество „К.С.“ ООД, от друга страна, в качеството на абонат е съществувало валидно облигационно правоотношение по предоставяне на електронни съобщителни услуги. Този извод на районния съд съответства на събраните по делото доказателства и на приложимия закон.

Ответникът оспорва съществуването на договорни отношения между страните, позовавайки се на разпоредбата на чл.293 от ТЗ, като настоява, че по делото не е доказано сключването на писмен договор, който да ги обвързва.

По правило за търговските сделки не се изисква форма за действителност, освен в изрично предвидените в закон случаи, съгласно чл.293, ал.1 от ТЗ. Разпоредбите на чл.228, ал.1 и ал.2 от Закона за електронните съобщения /редакция към ДВ, бр.105 от 2011г., в сила от 29.12.2011г./ предвиждат, че индивидуалният договор при общи условия между предприятието, предоставящо обществени електронни съобщителни услуги и потребителят съдържа най-малко реквизитите по т.1-5 на ал.1, които условия следва да бъдат съставени ясно, изчерпателно и в леснодостъпна за абонатите форма.

По силата на чл.293, ал.3 от ТЗ страната не може да се позовава на нищожността, ако от поведението ѝ може да се заключи, че не е оспорвала

действителността на изявлението. За разлика от гражданското право, в търговското право неспазването на формата на сделката изисква оспорване на действителността на изявлението. В разпоредбата на чл.293, ал.3 от ТЗ законодателят урежда възможност за саниране на търговската сделка чрез пасивност /неоспорване/ и още повече чрез активно зачитане на волеизявленията посредством изпълнение или приемане на изпълнението. В настоящия случай наличието на валидно договорно правоотношение между страните и липсата на оспорване на действителността му се доказва от направеното във възражението по чл.414 от ГПК и в Заявлението за прекратяване на договор от 01.10.2020г. признание от страна на ответника за сключен с ищеца договор за електронни съобщителни услуги /индивидуализиран с номер/; доказателствата за предходни разплащани услуги с идентичен предмет, в т.ч. множество осчетоводени фактури за потребени услуги по договора, по които ответникът е извършил плащания; както и осчетоводяването на процесните по делото фактури. Ответникът не може да се позовава на нищожност на основание липса на форма, след като с поведението си е демонстрирал зачитане на действието на изявленията по договора, приемал е предоставените услуги от насрещната страна и е изпълнявал задълженията си по договора.

Неоснователно се явява и възражението, че фактурите са издадени и касаят период след изтичане срока на договора. Съгласно чл.229а, ал.1 от ЗЕС, в редакцията към ДВ, бр.105/2011г., срочен договор може да бъде продължен само при изрично писмено съгласие на абоната относно условията за продължаване. При липса на такова съгласие след изтичане срока на договора той се преобразува в безсрочен при същите условия, като абонатът има право да прекрати безсрочния договор с едномесечно предизвестие, без да дължи неустойки за това. Следователно с изтичането срока на договора и при липсата на изричен отказ от него от страна на абоната договорът се трансформира в безсрочен. По делото липсват доказателства за отчетния период, за който са издадени фактурите - 28.05.2020г. – 27.08.2020г., да е било поискано прекратяване действието на договора респ. същият да е бил прекратен. По делото е представено Заявление за прекратяване на договор, което обективира воля на абоната за прекратяване на договора, считано от 01.10.2020г. – т.е. от дата, следваща процесния по делото период. Доколкото върху заявлението не е удостоверена датата, на която същото е доведено до знанието на оператора, то от разменената кореспонденция между страните, може да се съди, че най-ранната дата, на която операторът е бил уведомен за волята на абоната за прекратяване на договора, е 25.10.2020г. От съдебно-счетоводната експертиза също се установява, че на 02.11.2020г. е последната издадена фактура от ищеца. Ето защо след изтичане на срока на договора и предвид липсата на изрично изявление на ответника за прекратяването му, договорът се е преобразувал в безсрочен. От изложеното следва, че процесните фактури са издадени при наличие на действащ договор за електронни съобщителни услуги и представляват годно материалноправно основание за плащане на отразените в тях суми.

От заключението на вещото лице по СТЕ се установява, че по процесните фактури е било отчетено потребление и е бил наличен достъп до мрежата за входящи и изходящи повиквания. Видно от фиг.8, 9 и 10 на експертизата в системата са регистрирани изходящи разговори в роуминг и мобилен

интернет в роуминг. От заключението на съдебно-счетоводната експертиза се установява, че процесните фактури, в които освен месечни такси са начислени и допълнителни суми за потребени услуги в роуминг, са били осчетоводени от дружеството-ответник. Последното представлява признание на факта, че услугите са потребени и е възникнало задължение за тяхното заплащане.

Предвид гореизложеното, въззивната жалба се явява неоснователна, а първоинстанционното решение като правилно и законосъобразно, следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода на спора, на въззиваемата страна следва да бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение за настоящата съдебна инстанция, определени в минималния размер от 100 лв. по чл.25, ал.1 от Наредбата за заплащане на правната помощ във вр. с чл.37 от Закона за правната помощ във вр. с чл.78, ал.8 от ГПК.

Водим от горното, Окръжен съд-Б.

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №906223/28.02.2022г. по гр.д.№435/2021г. по описа на Районен съд-Б..

ОСЪЖДА „К.С.“ ООД, ЕИК ****, седалище и адрес на управление гр.Б., ул.“Д.Г.“ №21, представлявано от управителя М.К.Д., да заплати на „А.Б.“ ЕАД, ЕИК ***, седалище и адрес на управление гр.С., п.к.**, район И., ул.“К.“ №1, представлявано от А.В.Д. – главен изпълнителен директор и М.М. – изпълнителен директор, сумата от 100 лв., представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение пред настоящата инстанция.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____